ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ **Μ. ΝΤΕ ΓΚΑΙ**

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

γιαγιά, καθισμένη δίπλα στὸ τζάκι, ἔλεγε κάτι τοις. Ἔξω, φυσοῦσε δυνατὸς ἀέρας ποὺ ἔκανε τὶς ἰτιὲς νὰ λυγίζουν, καὶ καθάριζε τοὺς δρόμους.

Καὶ τὰ πέντε μικρὰ εἶταν μαζεμένα γύρω ἀπ' τὴν καλὴ γιαγιὰ τους. Αὐτὴν μονάχα εἶχαν νὰ τὰ θρέψει. Μὰ κείνη εἶταν τόσο γριὰ! καὶ τὰ μικρὰ τόσο λεπτοκαμωμένα, τόσο ἄδυνατα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶταν μεγάλη γιορτὴ—Πρωτοχρονιὰ, καλέ! μὰ κανεὶς δὲ θάρχοτανε στὸ φτωχικὸ σπιτάκι τους νὰ τοὺς φέρει λίγη χαρά.

Ἡ γριούλα ἡ γιαγιὰ τους ἔνιωθε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται ἀπ' τὸν πόνο δσο ἔβλεπε τὰ πέντε ἐκεῖνα χαριτωμένα προσωπάκια ποὺ τὴν κοιτάζαν, ποὺ τὴν κοιτάζαν σιωπηλὰ, σὰ νὰ προσμέναν κάτι... Τὰ γλυκὰ χαμογέλα τους ζητοῦσαν ἀπ' αὐτὴν ὅ,τι δὲν τολμοῦσαν νὰ τῆς ποῦνε μὲ τὸ στόμα. Ἄχ! πόσο ἀργοῦσε νὰ περάσει αὐτὴ ἡ παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιᾶς

Ἄξαφνα, ὁ ἄνεμος ἐκόπασε. Καὶ ἡ βιολιὰ γαλήνη ποὺ διαδεχθήκε τὴ μανία τῶν στοιχείων, εἶτανε κάτι ἄγνωρα πιὸ ἀνησυχαστικό. Τὰ παιδιὰ κοιτάχθηκαν μὲ τρόμο. Ὁ Φίλιπ ὁ σκύλος, ποὺ εἶτανε ξαπλωμένος μπρὸς στὸ τζάκι, ἄνοιχτησε θρηνητικὰ. Τὰ κουτσούρα ἔσβησαν στὴ φωτιὰ. Ἡ γριὰ κοίταξε τὰ μικρὰ της, ἀμίλητη κι' ἀκίνητη. Κάτοια κακιὰ ἀρχίσε νὰ βαρεῖ πέρα, μακρυά. Θάλεγες πως θρηνοῦσε κάποια ψυχή..

***

Τὰ πέντε μικρὰ μαζευτήκαν, φοβισμένα, τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο.

— Δὲν ἀκούτε, στὸ δρόμο, θόρυβο σὰ νὰ πλησιάζει κάποιος ... ρώτησε ὁ μεγαλύτερος.

— Μπά! ἄνα κανένας περαστικὸς ποὺ ἔκανε ἄρχα ἔξω, τὴν πρωτοχρονιὰ!...

— Πῶς πᾶ! χτυπᾶ ποὺ κάνει! λέει τὸ κορίτσάκι.. Κ' ἴν χτυπήσει, τὴν πόρτα μας κι' ἂν μᾶς ζητήσει φιλοξενία; Πρέπει νὰ τοῦ ἀνοιξουμε φυσικὰ νὰ ζεστασθεῖ;

— Καλὲ, καὶ ποὺ νὰ βροῦμε ἐδῶ; Ἡ ἀποθήκη μας εἶνε ἄδειανή. Ἄβγιο πρέπει νὰ πᾶμε στὸ δάσος νὰ κοψουμε... Μὰ νὰ ξέρατε πόσο φοβᾶμαι μὴν τοῦ ἀντιπαθήσουμε κάνενα λύκο!...

Καὶ σιωπήσαν, ἀναρωτιζόντας Ἄξαφνα τοὺς φάνηκε σὰ νὰ ἄκουσαν κάποια ἀρμονικὴ μελωδία.. τοὺς ἀναπτέρωσε μιὰ κιθάρα... ἕνα τραγοῦδι μουσικὸ. Καὶ κάποιο κριστάλλινο γέλιο διέκοψε τὴ σιωπή.

Τὸκ! τὸκ!

Ποιος χτυποῦσε τὴν πόρτα; Τὰ μικρὰ κράτησαν τὴν ἀναπνοή τους. Κι' ἄξαφνα ἄκουσαν μιὰ γλυκιὰ φωνὴ νὰ λέει:

— Ἀνοῖχτε!... Εἶμαστε φίλοι σας, κ' ἐρχόμαστε νὰ σᾶς ἐπισκεφθοῦμε ἀπόψε τὴν πρωτοχρονιὰ.

Ὁ μεγαλύτερος, κι' ὁ πιὸ τολμηρὸς ἀπ' τοὺς μικρούς, σηκώθηκε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα. Καὶ τότε παρουσιάστηκε μπροστά τους τὸ μωρὸ θέαμα ποὺ εἶχανε δεῖ τὴ τότε πεθυμιά τους.

***

Πρῶτος μπῆκε ἕνας Πιερρότος, ποὺ τὸ χαρούμενο χαμογελό του σκέπαζε τὰ δάκρυα ποὺ εἶχε χυσεῖ πρὸ ὀλίγου.. Κι' ἀπὸ πίσω τὸν ἀκολουθοῦσε ἕνας ὑπέροχος φανταστικὸς κόσμος. Κοῦκλες ντυμένες στὰ μεταξωτὰ καὶ στὶς ἀπαστράπτουσες, κοῦκλες χρυσοστολισμένες καὶ πρασινοφορεμένες σὲ φοῦτα φορεμένες—κοῦκλες γιαπωνέζες ποὺ ἔλαμπαν στὰ γιαπωνικὰ μάτια τους ἄλλο τὸ μυστήριο τῆς μακρινῆς πατρίδας τους, κοῦκλες ἱσπανόλες μὲ τὸ βλέμμα βαρὺ κάτω ἀπ' τὰ μανταλίνια τους, κοῦκλες ἀνατολίτισσες, κοῦκλες σκωτζέζες, κοῦκλες ποὺ Παρισιοῦ πανηγῆς, πεταχτές, κοῦκλες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Βαδίζαν ἀπαλὰ καὶ ρυθμικὰ μὲ τοὺς ἤχους τῆς κιθάρας τοῦ μελαγχολικοῦ Πιερρότου.

— Μποροῦμε νὰ μποῦμε μέσα; ρώτησε τότε ὁ Πιερρότος τὰ μικρά, κινώντας μιὰ θαυμαστὴ ὑπόκλιση...

— Πῶς! μπᾶτε μέσα καλέ!... τοῦ ἀποκρίθηκαν κείνα. Μά, ξέρετε, τὸ τζάκι μας δὲν ἔχει φωτιά. Καὶ δὲν ἔχουμε τίποτε νὰ σᾶς κεράσουμε ποὺ ἤρθατε νὰ μᾶς εὐχηθῆτε... Κι' μασταν φτωχά..

Μὰ ὁ Πιερρότος γύρισε στὴν ἀκολουθία του, χοροπηδώντας, εἶπε:

— Ἄς μποῦμε μέσα νὰ φέρουμε λίγη χαρὰ σ' αὐτὰ τὰ μικρά. Τοὺς ἀξίζει.. Μά, σιγά-σιγά, νὰ μὴν ξυπνήσουμε τὴν κοιμισμένη τὴ γιαγιὰ ποὺ κοιμᾶται...

Μπήκανε μέσα καὶ—τὶ παράξενο πρᾶγμα, ἀλήθεια!—μαζί τους μπῆκε κι' κάποιο φῶς, κάποια γλυκιὰ ζέστη.

Οἱ κοῦκλες ἔκατσαν γύρω-τριγύρω, στὸ φτωχικὸ δωματιάκι, καὶ, σὲν κατέοντα θρεμμένες ποὺ εἶταν, περίμεναν νὰ μιλήσει ὁ ὁδηγός τους ὁ Πιερρότος.

— Τί θέλετε ἀπὸ μᾶς παιδιά; ρώτησε τότε ἐκεῖνος.

— Τὴν εὐτυχία Γιὰ τὴν καλὴ μας τὴ γιαγιὰ καὶ γιὰ μᾶς.

— Θὰ γινεῖ ἡ ἐπιθυμία σας, γιατ' εἶστε καλὰ παιδιά...

— Μὰ ποιοὶ εἶστε σεῖς; ρώτησε τότε ὁ μεγαλύτερος κι' ὁ τολμηρότερος ἀπ' τοὺς μικρούς.

Καὶ ὁ Πιερρότος τοὺ εἶτε ποιοὶ ἦτανε:

***

«Ἐρχομαστε ἀπ' τὸ βασίλειο τῆς Φαντασίας. Ἄλλοτε ζοῦσαμε στὴ χώρα τοῦ Ὀνείρου. Ἀπ' τὸ πρωὶ ὣς το βράδυ εἴχαμε γλέντια καὶ χαρές. Δὲν κανάμε καμμιὰ δουλεία. Οἱ νεράϊδες μ' ἔκαναν βασιλιὰ, ἐπειδὴ γεννήθηκα πρῶτος ἀπὸ μιὰν ἀχτίδα τοῦ ἡλίου. Ἀ! ὁ λαός ὁ δικός μου εἶτανε πολὺ εὐτυχισμένος!..

» Μὰ ὁ προορισμός μας δὲν εἶτανε νὰ γλεντάμε. Πλιατάκαμε γιὰ νὰ φέρνουμε χαρὰ στὰ παιδιά. Κι' ἕνα βράδυ ποὺ οἱ Κοῦκλες μᾶς εἴχανε καλέσει σὲ χορὸ στὸ παλάτι τους, εἴδαμε ἄξαφνα νὰ παρουσιάζονται οἱ νεράϊδες καὶ νὰ μᾶς λένε πὼς πρέπει νὰ κατέβουμε στὴ γῆ, νὰ διακεδιάσουμε τὰ μικρά...

» Τί σκληρὴ τιμωρία γιὰ μᾶς—χωρὶς νὰ φταίξουμε σὲ τίποτα!..

» Φύγαμε τότε ἀπ' τὸ ὡραῖο μας βασίλειο, παρατήσαμε τὰ παλάτια μας καὶ τοὺς κήπους μας καὶ, τὸ τρομερώτερο χωριστήκαμε, ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε πάντα μαζύ... Ἐγὼ ὁ χαρούμενος Πιερρότος, κατέβηκα ἀπ' τὴν ἀχτίδα τῆς σελήνης, ὅπου εἶμουν ἀνεβασμένος κάθε νύχτα καὶ τραγουδοῦσα μὲ τὴν κιθάρα μου. (Γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τότε τὸ πρόσωπο μου γελάει, γιατὶ ἔτσι μοῦ διέταξαν οἱ Νεράϊδες, ἐνῷ ἡ καρδιὰ μου κλαίει.) Οἱ κοῦκλες, οἱ ἀγαπημένες μου αὐτὲς φιλιναδες, σκορπίστηκαν στὴ γῆ καὶ, σωματὰ χωρὶς ψυχή, τὶς βλέπετε τωρὰ στὶς βιτρίνες τῶν καταστημάτων, περιμένοντας ποιος θὰ τὶς ἀγοράσει.

» Καὶ τί εὐτυχισμένοι ποὺ εἴμαστε, ἅμα πέφτουμε σὲ χέρια καλῶν παιδιῶν!.. Μὰ εἶνε καὶ πολλὰ, ποὺ μᾶς ἀγαπᾶνε μονάχα τὴν πρώτη μέρα, κι' ὕστερα μᾶς ξεχνᾶνε μᾶς πετᾶνε σὲ μιὰν ἄκρη—σὰ νὰ μὴ ὑπήρξαμε ποτέ. Ἄχ! ὁ πόνος καὶ ἡ περιφρόνηση μᾶς ἔκανε νὰ καταλαβαίνουμε πολλὰ πράγματα...»

Ἔξω, ὁ ἀέρας, ἄρχισε καὶ πάλι τὸ μοιρολόϊ του μὲς ἀπ' τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων...

Σιωπή.

***

Καὶ σὲ λίγο ὁ Πιερρότος—ὁ ἀστεῖος Πιερρότος—ἐξακολούθησε:

— Μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, τὴ νύχτα τῆς Πρωτοχρονιᾶς, μποροῦμε νὰ μαζευόμαστε γιὰ νὰ φέρνουμε τὴν εὐτυχία καὶ τὴ χαρὰ στὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ τὶς ἀξίζουν. Γ' αὐτὸ καὶ ἤρθαμε ἀπόψε νὰ σᾶς ἐπισκεφθοῦμε. Πέντε ἀπὸ μᾶς θὰ μείνουνε μαζί σας, νὰ σᾶς παρηγορᾶνε. Καληνύχτα ἀγαπημένα μας παιδιά...

Μεσάνυχτα βάρεσαν. Ἡ πόρτα ἄνοιξε μόνη τῆς σιγὰ σιγὰ καὶ οἱ κοῦκλες χάθηκαν μιὰ-μιὰ μὲς στὸ σκοτάδι ποὺ εἶχε περιτυλίξει τὴν πλάση.

Καὶ ἡ πόρτα ξανάκλεισε μόνη της.

Τὸ τζάκι εἶχε τώρα μεγάλη φωτιά, ὁ ἄνεμος φυσομανοῦσε ἔξω καὶ ἡ γιαγιὰ εἶδε, ὅταν ξύπνησε, τὰ πέντε μικρά της νὰ κοιμῶνται σφίγγοντας τὸ καθένα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἀπὸ μιὰν ὄμορφη κούκλα...

Δυνατὰ γέλοια ἀκούσθηκαν ἄξαφνα.ἔξω.Γέλοια ποὺ μετεβλήθησαν ἀμέσως σὲ λυγμούς.

***

Καθὼς φαίνεται, ἡ καθμένη ἡ γιαγιὰ δὲν εἶχε ξυπνήσει ἀκόμα γιὰ καλὰ κι' ἐξακολουθοῦσε μ' ἀνοιχτὰ μάτια νὰ βλέπῃ τὄνειρό της...

Μ. ντὲ Γκαὶ

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΩΝ ΑΓΑΜΩΝ!

Ὁ ἄγγλος περιηγητὴς Ἐδουαρδ Ντίξτον ἐπιστρέψας πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὴν Αὐστραλίαν ὅπου εἶχε μεταβεῖ γιὰ νὰ ἐξερευνήσῃ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς μεγαλονήσου, ἀνέφερεν, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ τὸ ἑξῆς περιεργότατο ἔθιμο μιᾶς φυλῆς ὑψαγενῶν. Στὴ φυλὴ αὐτή, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ πολυαριθμότερη τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ μέρους ἐκείνου, ὑπάρχει νόμος σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον οἱ ἄντρες ποὺ δὲν παντρεύωνται μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 25 ἐτῶν, θὰ καταδικάζονται σὲ θάνατο! Ἐννοεῖται ὅτι, προσθέτει ὁ κ. Ντίξτον, σπανιώτατα παρουσιάζεται περίπτωσις τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου αὐτοῦ διότι οἱ περισσότεροι ἄντρες ἐκεῖ σπεύδουν νὰ παντρευτοῦν καὶ τὸ μόνο ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγρίου αὐτοῦ νόμου εἶνε νὰ καταδικάζονται καμμιὰ φορὰ εἰς θάνατον μερικοὶ ἀνάπηροι νέοι πολὺ δύσμορφοι καὶ ἄγριοι τοὺς ὁποίους καμμιὰ ἀγρία γυναῖκα δεν ἀποφασίζει νὰ παντρευτῇ!...